

Huomioita Norjan materiaalista

Lähtökohta oikea: Raamattu ja tunnustuskirjat kirkon perustana

- kirkon oikea perusta tulee olla Jumalan sana ja siihen perustuvat luterilaiset tunnustuskirjat
- herätysliikkeenä meidän tulee taistella Jumalan sanan ja tunnustuksen arvovallan puolesta maallistuvassa kirkossa

Myös herätysliikkeen tulee sitoutua tunnustuskirjoihin

- jotta voimme arvostella kirkkoa tunnustuksesta poikkeamisesta, meidän tulee varmistaa, että **herätysliikkeessämme opetetaan tunnustuskirjojen mukaan**
- olemmeko valmiita paneutumaan tosissaan tunnustuskirjoihin ja tarkastelemaan niiden rinnalla avoimin mielin esimerkiksi esikoislestadiolaista kasteopetusta ja seurakuntaoppia?

Yhteyden etsiminen muiden kristillisten kirkkojen kanssa ei ole väärin, jos sitä ei tehdä Sanan kustannuksella

- Norjan materiaalissa lähdetään siitä, että jo luterilaisten oppikeskustelut katolilaisten ja anglikaanien kanssa on väärin
- yhteyden etsimistä kristittyjen välillä ei voi pitää vääränä, jos siinä ei tingitä Jumalan sanan auktoriteetista

Vaikka Porvoon sopimus ja Yhteinen julistus vanhurskauttamisopista ovat ongelmallisia, ne eivät kumoa tunnustuskirjoja

- on tunnustettava, että mainituissa asiakirjoissa on monia asioita ilmaistu tarpeettoman epämääräisin ja ympäröiväin sanakääntein
- kummassakaan asiakirjassa ei ole kuitenkaan kumottu tunnustuskirjoja; kirkon oppi perustuu edelleen virallisesti Raamattuun ja tunnustuskirjoihin (Kirkkojärjestys 1 §) ja näihin myös pappien tulee sitoutua pappislupauksessaan
- yhteisessä julistuksessa vanhurskauttamisopista todettu oppituomioiden purku ei sekään kumoa tunnustuskirjoja: julistuksessa todetaan, että 1500-luvun oppituomiot eivät koske ”tässä julistuksessa esitettyä oppia”; **tunnustuskirjojen oppituomiot ovat siis voimassa siltä osin kuin opettaa niiden tuomitseman opin mukaisesti**
- yhteinen julistus laadittiin suuren ekumeenisen optimismin vallitessa eikä se ole saanut varauksetonta hyväksyntää kummankaan osapuolen taholta vaan prosessi on jäänyt ilmaan leijumaan; katolilaisten vaatimuksesta julistukseen lisättiin katoliselle opille luovuttamattomia korostuksia sisältävä lisäliite (annex), jota ei ole koskaan edes käsitelty kirkossamme; julistuksella ei myöskään ole minkäänlaista kirkko-oikeudellista asemaa

Sakramenttien omiin käsiin ottaminen ei olisi tunnustuskirjojen eikä Suomen kirkkojärjestyksen mukaista

- tunnustuskirjojen mukaan uskon saamiseksi kirkkoon on asetettu evankeliumin opettamisen ja sakramenttien jakamisen palveluvirka (Augsburgin tunnustus V uskonkohta); kirkossa ei saa toimittaa sakramenteja ilman asianmukaista kutsumista eli ordinaatiota (Augsburgin tunnustus XIV uskonkohta)
- **sakramenttien toimittaminen virkaan vihkimättömien maallikkosaarnaajien toimesta ei olisi tunnustuskirjojen mukaista**
- niin kauan kuin olemme kirkon jäseniä, kirkkojärjestys sitoo meitä, ja toisin kuin Norjassa, Suomessa kirkkojärjestys ei mahdollista maallikoiden toimittamia sakramenteja kuin poikkeuksellisesti hätätilanteessa

**ALKUPERÄINEN APOSTOLIS-LUTERILAINEN ESIKOISTEN SEURAKUNTA
NORJASSA**

26.11.2014

Norjan kirkon piispoille
v/preses Helga Haugland Byfuglien
Rådhusgt 1-3
Oslo

Kehitys kirkossamme

Norjan kirkon jäseninä haluamme tällä tavoin tehdä tiettäväksi todellisen syyn siihen, että me jo pidemmän aikaa olemme toimittaneet kasteen, ehtoollisen, konfirmaation, ja viime aikoina myös avioliittoon vihkimisen (hengellinen osuus) ja hautaan siunaamisen seurakunnissamme.

Monien vuosien ajan olemme suureksi murheeksemme nähneet, että meidän – aikanaan – luterilainen kirkkomme yhä enemmän on hylännyt uskonpuhdistaja Martti Lutherin opin, joka perustui Kristuksen ja apostolien oppiin – Raamattuun. Tästä johtuen tunnemme itsemme vieraiksi isiemme luterilaisessa kirkossa. Useissa yhteyksissä olemme koettaneet huomauttaa tästä kielteistä kehityksestä saamatta sanomaamme perille.

Olemme perehtyneet useisiin asiakirjoihin, joita kirkko on julkaissut tarkoituksena yhdistää luterilainen, katolinen ja anglikaaninen oppi:
Ehtoollinen – Herran aterian/1982
Porvoon julistus/1992
Yhteinen julistus vanhurskauttamisopista/1999

Nämä asiakirjat osoittavat selvästi määrätietoisen työn, jota on tehty näiden kirkkokuntien pelastusopin yhteensulattamiseksi.

Ehtoollista käsittelevässä asiakirjassa on kuvattu lähentyminen, jonka on määrä tapahtua niiden välillä.

Porvoon julistuksessa ovat kirkot antaneet toisistaan tunnustuksen, kuinka Jumalan sana julistetaan samalla tavoin ja molemmat kirkot jakavat saman apostolisen uskon tunnustuksen.

Yhteinen julistus toteaa, että pelastusopin keskeisiltä osilta 1500-luvun oppituomiot eivät enää kohdistu toiseen osapuoleen.

Martti Lutherin ymmärrykset ja tunnustus on näin kumottu.

Tämä julistus ei siten perustu Raamattuun tai kirkon tunnustuskirjoihin. Kirkko, joka asettautuu Raamatun opin yläpuolelle, asettaa myös Jumalan ulkopuolelle. Tuntemme suuren vastuun, joka meillä on, kun meidän Jumalan puolesta tulee opettaa kanssaihmissiämme, mikä on Jumalan tahto ja kuinka me kaikki saavutamme iankaikkisen elämän kotona Jumalan luona. Me pyydämme piispojamme ja pappejamme, joiden tulee olla kansan opettajia, tuntemaan tämän raskaan vastuun ja ottamaan etäisyyttä tähän meneillään olevaan hengelliseen rappioon.

Tehdäksemme asian Teille selväksi toivomuksemme on ollut ja on yhä edelleen pysyä liittyneenä Norjan luterilaiseen kirkkoon. Kuitenkin voi se, mitä on tapahtunut ja mitä yhä tapahtuu Norjan kirkossa, aiheuttaa sen seurauksen osaltamme, että tulemme ulosajetuksi väärennetyn Testamentin ja vääran sakramenttien toimittamisen takia. Tämän tulee olla vakava asia luterilaiselle kirkolle.

Osoittaaksemme tämän vaarallisen kehityksen olemme laatineet dokumentoidun tiivistelmän siitä, mitä nämä kirkkokunnat ovat työstäneet jo hyvin pitkän ajan kuluessa – mistä työstä me voimakkaasti irtisanoudumme.

Tiivistelmä liitteenä.

Auttakoon Jumala meitä kaikkia olemaan uskolliset työntekijät Jumalan viinitarhassa niin, että Hän voi saada johdattaa eksyneet sielut Kristuksen kirkkoon, jonka Herra Hän edelleen on.

Norjan alkuperäisen apostolis-luterilaisen esikoisten seurakunnan puolesta

Kopio:
Kulttuuriministeriö, Kirkko-osasto, Akersgt. 59, Oslo

ALKUPERÄINEN APOSTOLIS-LUTERILAINEN ESIKOISTEN SEURAKUNTA NORJASSA

Ofoten/Lofootit, 26. marraskuuta 2014

Rakkaille uskonveljille ja -sisarille maassamme.

Taustaa seurakunnan päätökselle ottaa sakramentit omiin käsiin.

Tehdäksemme tämän selväksi meidän täytyy palata Martti Lutherin aikaan.

Olosuhteet silloin olivat tällaiset:

Monella heränneellä ihmisellä oli kaipaus koskien tätä kysymystä:

Kuinka löydämme armollisen Jumalan?

Ihmiset, jotka etsivät Jumalaa, olivat olleet omanvanhurskauden orjina, jota katolinen kirkko edisti tekojen opin kautta, johon kuului pyhimysten palvontaa ja väärä sakramenttioppi.

Ihmisillä ei ollut käytössään Jumalansanaa. Heiltä oli estetty sen lukeminen, Raamattu ja jumalanpalvelus olivat latinaksi.

Nämä heränneet ihmiset eivät saaneet kirkon julistuksesta rauhaa sielulle. Siksi heillä oli tämä harras kaipuu armollisen ja laupiaan Jumalan puoleen.

Jumala tuli heille avuksi Martti Lutherin kautta. Hänestä tuli väkevä työase, joka itse oli käynyt läpi suuria sielun koettelemuksia. Hän oli myös koettanut saavuttaa pyhyyttä luostarielämässä, jonne hän oli hakeutunut lepyttääkseen sillä tavoin vanhurskasta Jumalaa, onnistumatta siinä.

Vasta kun sielun vapaus oli tullut sanan julistuksen kautta, erään vanhan munkin uskon saarnasta, jossa tämä valkeus vielä oli olemassa, sai hän itse kokea, mistä tie kulki taivaaseen. Munkki todisti hänelle: ”Ei riitä, että uskoo Daavidin ja Pietarin saaneen syntinsä anteeksi, sen uskovat perkeleetkin. Jumalan käsky on, että meidän tulee uskoa, että meidänkin syntimme ovat meille anteeksiannettut.” Kuinka ihanalta kaikuikaan tämä kehoitus Luther-raukan korvissa!

”Kuule, mitä Pyhä Bernhard sanoo saarnassaan Marian ilmestyksestä”, lisäsi vanha veli: ”Pyhän Hengen todistus sydämessäsi on: sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.”

Tässä hetkessä alkoi totuuden valo paistaa nuoren munkin sydämeen. Arnon sana oli lausuttu ja hän oli uskolla ottanut sen vastaan.

Aamurusko tunkeutui hänen sieluunsa:

”Vanhurskas on elävä uskosta”.

Katolisessa kirkossa oli tullut vikaa juuri vanhurskauttamisoppiin – siihen uskonkappaleeseen, jonka mukana koko kristillisyyden joko seisoo tai kaatuu.

Kun vähän kerrassaan valkeus koitti Lutherin sieluun, kävi hänelle yhä selvemmäksi, kuinka väärä katolisen kirkon oppi oli. Uskollisena sielunhoitajana hä alkoi varoittaa lähimmäisiään tästä opista ja vsyntielämästä, jota vietettiin.

Luther näki silloin selvästi, että jotain oli tehtävä!

Lokakuun 31. päivänä 1517 naulasi hän Wittenbergin linnankirkon oyeen 95 teesiä, joissa hän esitti vastalauseensa asioille, joita oli tapahtumassa.

Tämä oli uskonpuhdistuksen ensialku.

Kirjanpainotaito oli vasta keksitty. Teesit painettiin ja niitä levitettiin eri puolille maata ja ihmisten keskuuteen. Tämä vaikutti heränneitten ihmisten sieluissa.

Jumala oli näin alkanut työnsä tullakseen heille avuksi. Tuli oli sytytetty.

Vihollisuus alkoi kasvaa ja vastustus Lutheria kohtaan alkoi. Katolilaiset kokoontuivat ja yrittivät pysäyttää Lutheria, mutta he eivät kyenneet vastustamaan sitä viisautta ja Henkeä, jonka voimasta hän puhui.

Syntyi vastakkainasettelua ja kokouksia Lutherin ja hänen työtovereidensa ja paavin ihmisten ja monien oppineiden, joilla järki oli johtotähtenä, välillä.

Tuli Wormsin valtiopäivät, jossa vaadittiin Lutheria vetämään takaisin se, mitä hän oli kirjoittanut ja opettanut. Mutta Luther pysyi lujana Raamatun perustalla.

"Omatuntoni on sidottu Jumalan sanaan, ja on epävarmaa ja väärin toimia omaatuntoaan vastaan. Tässä seison enkä muuta voi. Jumala minua auttakaan. Aamen."

Nämä ovat tunnetut sanat, jotka Luther silloin lausui.

25 kesäkuuta 1530 esittelivät Lutherin työtoverit Augsburgin tunnustuksen keisari Kaarle 5:lle. Tunnustus osoittaa, missä katolinen kirkko opettaa väärin.

Tunnustuksen ensimmäinen osa (lukuunottamatta johdantoa) koostuu 21 artikkelista koskien kristillistä opetusta (Se Konkordiebokens rekonstruksjonsregister):

Jumalasta, perisyntistä, Jumalan Pojasta, vanhurskauttamisesta, kirkollisesta virasta, uudesta kuuliaisuudesta, kirkosta, mitä kirkko on?, kasteesta, Herran ehtoollisesta, ripistä, parannuksesta, sakramenttien käytöstä, kirkollisesta järjestyksestä, kirkon säättämistä tavoista, yhteiskunnallisesta elämästä, Kristuksen tuomiolle tulosta, vapaasta ratkaisuvallasta, synnin alkusyyistä, uskosta ja hyvistä teoista, pyhien palvonnasta.

Toinen osa koostuu seitsemästä artikkelista koskien katolisen kirkon vääristä käytänteistä, jotka sotivat Jumalan sanaa vastaan (viittaukset Konkordiakirjaan suluissa):

Kiellosta antaa ehtoollisviiniä maallikoille.

Pappien avioliittokiellosta.

Messusta jumalanpalveluksena.

Ripin väärinkäytöstä, joka johtaa tekojen orjuuteen.

Ruokien erottelusta.

Luostarilupauksista ja luostarielämästä.

Piispojen vallasta.

Tämä oli uskonpuhdistuksen alku.

Siirrymme ajassa eteenpäin:

Lars Levi Laestadius oli Ruotsin (luterilaisen) kirkon pappi.

Me muistamme hänen sanansa: ”Jos Luther ei olisi taistellut, olisimme edelleen olleet katolaisuuden pimeydessä”.

Tämä valkeus, jonka Jumala oli antanut Lutherille, tuli meille Laestadiusen kautta, joka alkoi julistaa Lapinmaalla – toisena aikana ja erilaisten haasteiden kanssa. Ihmiset olivat orjuutettuina syntielämässä: alkoholi/varkaus/haureellisuus/kirous ja monet asiat, jotka seurasivat tämän elämän vanavedessä.

Laestadius kouluttautui papiksi luterilaiseen kirkkoon. Hän oli luottanut ulkonaiseen kristillisyyden oppiin, mutta ajan kuluessa hän ymmärsi, ettei tämä voinut pelastaa hänen sieluaan.

Hänelle tuli murhe synnistä ja hän alkoi etsiä sielun autuutta, ja samoin kuin Luther, sai myös Laestadius avun yksinkertaisen kristityn todistuksesta.

Nuori saamelaisyttö Maria sanoi hänelle, että hänen tuli uskoa syntiensä' anteeksiantamus sellaisena kuin hän oli. Silloin hän sai rauhan sieluunsa uskon kautta Jeesukseen ja hän alkoi saarnata Hengen voimassa.

Nyt hän löysi ihmisten sydämet ja hän puhui puhtaan kristillisyyden opin, joka perustui Jumalan sanaan. Tästä alkoi lestadiolainen heräys, joka ei ole mitään muuta kuin puhdas apostolinen julistus. Tämä heräys levittäytyi valtakuntien rajojen ja valtamerten yli niin kuin kaikki tiedämme.

Voimme esittää kysymyksen:

Miksi tämän heräyksen ensimmäiset työntekijät ajattelivat, että me pysymme luterilaisen kirkon helmassa, vaikka kirkko ei julistanut kokonaista Jumalan sanaa?

Siksi, että luterilainen kirkko nojautui kirkon tunnustuskirjoihin: Raamattuun, apostoliseen, Nikean ja Athanasiuksen uskontunnustuksiin varhaiskirkon ajalta.

Lisäksi tulevat uskonpuhdistuksen ajan uudet tunnustuskirjat – Augsburgin tunnustus ja Lutherin Pieni katekismus. Tämä on myös koottuna Yksimielisyyden ohjeeseen, joka ilmestyi ensi kerran vuonna 1580.

Erityisen tärkeä tässä on vanhurskauttamisoppi – uskonkappale, jonka mukana kristillisyyks seisoo tai kaatuu – ja Jumalan sana ainoana ohjenuorana opissa, uskossa ja elämässä.

Jumalan sana opettaa, että vanhurskauttamisessa on kyseessä pelkkä armo Jumalan puolelta ja pelkkä usko ihmisen puolelta.

Eivät teot, ei toivo, ei rakkaus vaan pelkkä usko vanhurskauttaa.

Rakkaus ja teot kuuluvat pyhitykseen ja ovat uskon hedelmä.

Tästä on herätysliikkeemme aina pitänyt lujasti kiinni, vaikka tämän päivän luterilaisessa kirkossa ja monien pappien elämässä ja toiminnassa on ollut huomautettavaa monien asioiden suhteen.

Luterilaisen kirkon tunnustuskirjat ovat aina olleet siellä ohjenuorana kirkon julistukselle.

Miksi tunnustuskirjat ovat syntyneet – eikö Raamattu riitä?

Tämä on harhaoppisten tähden. Kristittyjen on täytynyt puolustautua.

Alkuseurakunnassa oli kysymys Jeesuksen jumaluudesta.

Apostolinen, Nikean ja Athanasiuksen uskontunnustukset käsittelevät tätä.

Lutherin ajan oli kysymys vanhurskauttamisopista ja lisäksi ehtoollisesta – messu-uhriopista ja

muuttumisopista ja useista muista opinkäsityksistä.

Useita satoja Laestadiuksen saarnoja on tallella ja voimme niistä lukea, mitä Laestadius sanoo katolilaisten vääristä opetuksista:

Laestadius: Saarnat 1-3, numerot 29, 131, 180, 223, 250, 269.

Lainaus saarnasta nro 131: "Lutherin aikana paavin valta sai kuitenkin ison haavan, kun moni valtakunta luopui paavin uskosta ja kääntyi Lutherin uskoon. Paavi tuomitsi myös Lutherin helvettiin, mutta Luther ei mennyt sinne, vaan hän poltti paavin pannakirjan."

Lainaus saarnasta nro 250: "Paavilaisten eräänä uskonkohtana on se, että rakkaus on elävän uskon perusta ja tuntomerkki, ja tämä käsitys on kokonaan Lutherin uskoa vastaan."

"Jos Luther ei olisi tehnyt tällaista rajaa uskon ja rakkauden välille, niin kaikki sellaiset sielut hukkuisivat, jotka tulevat armon tuntuun vasta kuoleman hetkellä. He eivät voisi luottaa armon tuntuun, koska rakkauden työt ovat jääneet vajavaisiksi."

Lainaus saarnasta nro 269: "Kun Luther sanoo Paavalin opetuksen mukaan, että ihminen vanhurskautetaan uskosta ilman tekoja, niin tämä armonjärjestys sopii yhteen kristittyjen kokemusten kanssa. Eihän ihminen saa syntejään anteeksi hyvien tekojensa tähden. Hän saa syntinsä anteeksi armosta ja Kristuksen ansion tähden, kun hän elävällä uskolla ottaa vastaan tämän suuren armon.

Luther sanoo myös, että hyvien tekojen tulee seurata uskoa. Tämäkin oppi on oikea, sillä uskon ihminen ei voi tehdä eikä saada aikaan hyviä tekoja, vaikka hänellä olisi herännyt omatuntokin. Tätä Lutherin oppia vastaan ei ole Jaakobin oppi eikä Paavalin oppi. Paavilaiset tahtoisivat kyllä sekoittaa armonjärjestystä sanomalla, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskosta ja teoista. Se on kuitenkin väärä oppi ja väärä järjestys.

Tämä sekaannus armonjärjestyksessä johtuu siitä, että paavilaiset ymmärtävät väärin Jaakobin sanat kuolleesta uskosta. Heidän käsityksensä mukaan ihmistä ei vanhurskauteta ainoastaan uskolla omistetun Kristuksen vanhurskauden tähden, vaan mukana pitää olla myös ihmisen omaa vanhurskautta. Sellainen oppi on kokonaan vastoin kristittyjen kokemuksia."

Mitä on tehty varsinkin viimeisten 50 vuoden aikana, että katolilaiset ja luterilaiset yhtyisivät ja maailmanlaajuinen kirkko ekumenian hengessä kokoaisi kaikki yhteen?

Katolilaisten ja luterilaisten keskinäistä toimintaa:

Heidän kesken on ollut oppikeskusteluja kansainvälisesti.

Asiakirjassa "Ehtoollinen – Herran aterian" vuodelta 1982 sanotaan, että keskusteluja on käyty pitemmän aikaa alkaen 1960/70-luvuilta. Varsinkin Vatikaanin II kirkolliskokous (1962-65) on parantanut kirkkojen välistä ilmapiiriä.

Asiakirjassa selvitetään, kuinka keskustelut Norjassa alkoivat:

Vuonna 1978, epävirallinen mutta kirkkojen välinen neuvosto nimitti henkilöt keskusteluryhmään, jonka oli määrä antaa lausunto ehtoollisesta ensimmäisenä asiana.

Henkilöt Norjan kirkosta olivat: Prof. Ivar Åsheim (puheenjohtaja), prof. Nils Bloch-Hoel, lehtori Svein Oppegård, Kjell Olav Sannes (nämä kaikki Oslost), varajäsen: pastori Karl Gervin Sihteri: Ola Tjørholm.

Katolilaisten nimittäminä: Piispa Gerhard Schwenzer (puheenjohtaja, Trondheim), isä Wilhelm Hertmann, Bergen, isä Jo Neve, isä Finn Thorn (molemmat Oslost)
Varajäsen: Per Björn Halvorsen (Oslo).

Nämä kokoontuivat vuodesta 1979 alkaen ja huhtikuussa 1982 ilmestyi Norjan katolilais-luterilaiselta keskusteluryhmältä julkilausuma "Ehtoollinen – Herran aterian".

Vihkosta koskien katolista ehtoollisoppia:

Tässä on kosketeltu muuntumisoppia/Kristuksen rukoilemista sakramentissa/messu-uhrioppia.

Katolilaiset saavat ehtoollisen yhdessä muodossa (leipä) mutta aloittavat nyt sen jakamisen molemmissa muodoissa (leipä ja viini) ja yksityismessujen voimakas korostaminen toteutetaan myös lähentymisenä.

Mitä luterilaisten tulee tehdä

Suurempi ehtoollistiheys/lapset jo 6-7 vuoden iästä alkaen voivat ottaa vastaan sakramentin. (Molemmat vastaavat katolista käytäntöä).

Lisäksi mainittuna on monta asiaa, joiden tavoitteena on yhtenäisyyden saavuttaminen. (Tämän ovat kaikki keskusteluryhmän jäsenet allekirjoittaneet.)

Myös paavin ja pohjoismaisten piispojen kesken on ollut tapaamisia, joihin myös norjalaiset piispat ja kirkon johtohenkilöt ovat osallistuneet. (Vatikaani.)

Yhteistyö brittiläisten ja irlantilaisten anglikaanikirkkojen ja Pohjoismaiden ja Baltian luterilaisten kirkkojen välillä (Porvoon julistus syntyi 9.-13. lokakuuta 1992.)

Asiakirjasta käy ilmi, että esityötä keskustelutarjan muodossa on tehty vuosina 1909-1951. Lisää kokouksia 1970/80-luvuilla. Toivomus tiivistä yhteistyöstä ja yhdistymisestä toistensa tunnustamiseksi.

Lainaus: Me tunnustamme toinen toistemme kirkot kirkoiksi, jotka kuuluvat yhteen, pyhään, katoliseen ja apostoliseen Jeesuksen Kristuksen kirkkoon ja jotka ovat todellisesti osallisia koko Jumalan kansan apostolisesta tehtävästä.

Me tunnustamme, että kaikissa meidän kirkoissamme puhtaasti julistetaan Jumalan sanaa ja kasteen ja ehtoollisen sakramentit oikein toimitetaan.

Me tunnustamme, että kaikki meidän kirkkomme tunnustavat samaa apostolista uskoa.

Mitä on tehty lestadiolaisen herätysliikkeen puolelta näinä vuosina?

1982 Kirkon uuteen virsikirjaan liittyen lähetettiin lokakuulla 1982 päivätty kirje, jossa esitettiin kommentteja ja näkökantoja piispainneuvostolle.

Tämä tehtiin virsiaarteiston säilyttämiseksi.

Kirjeen allekirjoittajina ovat John Elvebakk ja Ingvald Fagerjord ym.

1994 Lapinmaalta lähetettiin päivämäärällä 17.4.1994 kirje Ruotsin kirkolle koskien kirkon kehitystä.

Kirje lähetettiin myös Norjaan ja edelleen kaikkiin lestadiolaisseurakuntiin täällä pyynnöllä, että kirje luettaisiin seurakunnissa.

Kirjeessä käsiteltäviä asioita: Raamattu; tunnustuskirjat, Sovinnon ohje, Jumalan sanan totuus ja uskon/opin/tunnustuksen ohjenuora, seurakunta on siellä, missä Jumalan sana puhtaasti saarnataan ja sakramentit oikein toimitetaan, saarnavirka on varattu miehille, torjutaan kirkon yritykset tehdä itsensä uskottavaksi ja saavuttaa yhteys ulkoisin organisatorisin, liturgisin ja ekumeenisin pyrkimyksin, messu-uhrioppi, konfirmaation sisältö niin että se valmistaa nuorisoa ensimmäiselle

Herran pyhälle ehtoolliselle, Jumalan edessä annettujen avioliittolupausten pyhyys ja velvoittavuus, homoseksuaalisten vaatimusten torjuminen, oppi helvetistä – siitä vaikeneminen tai sen hylkääminen, ym.

1995 Homofilia-asia, kirje päivätty 20.8.1995 lähetetty Norjan kirkon kirkkoneuvostolle ja kopio kaikille piispoille.

2008 Sukupuolineutraali avioliittolaki, julkilausuma Suurkäräjille (eduskunta) ym.

Sitten tulemme aivan keskeiseen tapahtumaan liittyen yhteispyrkimykseen Vatikaanin neuvoston ja Luterilaisen maailmanliiton välillä:

Usean vuoden yhteistyön tuloksen syntyi asiakirja

«Yhteinen julistus vanhurskauttamisopista».

Se esiteltiin kirkolliskokoukselle Trondheimissa 9.-14. marraskuuta 1997 ja hyväksyttiin. Asiakirja on tulosta usean vuoden keskusteluista Vatikaanin kristillisen yhteyden edistämisen neuvoston ja Luterilaisen maailmanliiton välillä. Tämä asiakirja allekirjoitettiin n. 2 vuotta myöhemmin.

Vuonna 1998 tuli katolisen kirkon vastaus yhteiseen julistukseen, josta selviää, että kirkko pitää kiinni niistä oppilauselmista, jotka sillä on aiemmin ollut koskien vanhurskauttamisoppia.

Juhlallinen allekirjoitustilaisuus pidettiin Augsburgissa, jossa mukana olivat Vatikaanin ja Luterilaisen maailmanliiton edustajat.

Julistus toteaa, että kun on kysymys pelastusopin keskeisistä puolista, 1500-luvun vastaavat oppituomiot eivät kohdistu toiseen osapuoleen.

(Tämä on tulkittava niin, että Lutherin taistelu paavia vastaan oli väärin.)

Sopimuksen vahvistaminen tapahtui päivälleen 482 vuotta sen jälkeen, kun Luther oli naulannut 95 teesiään Wittenbergin linnankirkon oveen.

Paikkana oli Augsburg, jossa Augsburgin tunnustus syntyi.

Päivä oli 31. lokakuuta, sama päivämäärä, jolloin Luther naulasi teesinsä Wittenbergissä kirkon oveen.

Päivämäärä ja paikka vaikuttavat tarkoin suunnitelluilta.

Ne sattuvat yksiin uskonpuhdistuksen alun kanssa.

Kyseessä on päivämäärä ja paikka ja tapahtumat, joita ei ole unohdettu.

Samana päivänä oli Nidarosin piispa Waglilla ja katolisella piispalla yhteinen jumalanpalvelus Nidaros-tuomiokirkossa Trondheimissa. He pitivät yhteisen saarnan saarnatuolista.

Vanhurskauttamisopin mukana kristillisyyden joko seisoo tai kaatuu (Luther).

Luterilaisen kirkon perustus muuttui.

Näiden tapahtumien jälkeen sakramenttien toimittamiseen tähtäävä työ tehostui (Norjan) esikoislestadiolaisessa herätysliikkeessä.

Helmikuussa 2000 tulivat Ruotsin Lapin äitiseurakunnan edustajat Norjaan keskustelemaan asiasta.

Maassamme jatkui aloitettu työ ja tapahtumien kulku jatkossa on seuraavanlainen:

2000 – 2. elokuuta: Kokous Gratangenissa/

Keskusteltiin seurakunnan suhteesta Norjan kirkkoon.

Päätettiin antaa neuvo, että kasteen, ehtoollisen ja konfirmaation toimittavat seurakunnan saarnaajat omassa seurakunnassa.

2001 – 17. helmikuuta: Tapaaminen Narvikissa Sör-Hålogalandin piispan ja pappien sekä joidenkin Ofotenin ja Lofoottien lähetysmiesten välillä, jossa tilaisuudessa informoitiin päätöksestä.

2001 – 31. maaliskuuta: Kirje, joka päivättiin 31.3.2001, lähetettiin Norjan kirkon piispainkokoukselle ja jossa informoitiin kirkkoa.

2001 – 6. kesäkuuta: Rippikoulukutsu seurakuntiin lähetettiin.

Kaste, ehtoollinen ja konfirmaatio on siitä lähtien toimitettu seurakunnissa. Myöhemmin aikoina on toimitettu myös avioliittoon vihkimisiä ja hautaan siunaamisia.

Me asetumme Martti Lutherin rinnalle ja sanomme:

Tässä seisomme emmekä muuta voi.